

Diákcsere (Budapest, Köln)

(2015. április 21–28., augusztus 22–29.)

A kölni Georg Büchner Gimnáziumban egy fiatal, anyai ágon magyar kötődésű tanár már nyolc éve magyar szakkört tart. Szeptembertől kezdve, kedd délutáni foglalkozásaikon megismerkednek a köszönés, kérés, alapvető társalgási témák szókincsével, gyötrik magukat a kiejthetetlen „gy” „ty”és „ny” hangzókkal, s arra készülnek, hogy megszerzett tudásukat tavasszal Budapesten kamatoztathatják. Hosszas készülődés, bemutatkozó levelek fölötti civakodás, a közösségi oldalakon elindított óvatos „puhatolózás” után áprilisban repülőre szállnak, s alig másfél óra leforgása alatt Budapesten találják magukat. Itt kezdődik aztán az igazi kaland: először ugyan félszeg mosolyokkal, később viszont már-már fékezhetetlen, bábeli csacsogással. Keveredik a német, az angol, a magyar, komoly szerephez jut kéz és láb. A hét folyamán, míg a magyar diákok iskolába jártak, a németek a várossal ismerkedtek, állatkertben sétáltak, fürdőben úszkáltak. Délután közösen sétáltak a Várban és Szentendrén, majszoltak lángost a Duna partján, megcsodálták a város fényeit hajókázás közben, piknikeztek a Margitszigeten. Végig próbálták a Ludwig-múzeum játékiállításának

minden állomását, s valóban, ilyenkor a játék a közös nyelv. Mikor egy hét után eljött a búcsú pillanata, a repülőtéren néhányan meghatóan párás tekintettel integettek a német csoport után, noha tudhatták, a második felvonás Kölnben még vár ránk.

Augusztus végén közel 12 óra vonatozás után értünk Kölnbe. Német barátaink óriási magyar zászlót lengettek, így igazán könnyen megtaláltuk egymást a hatalmas pályaudvaron. Ismerve a programot, csodás hét elé néztünk: volt iskolalátogatás Kölsch-kurzussal, dómlátogatás és lépcsőmászás a toronyba, séta a Rajna parton, sportos tevékenységek az olimpia múzeumban, kirándulás a történelmi kisvárosba, Zonsba, s persze egy egész nap a Phantasialand nevű vidámparkban. Barátságok alakultak, erősödtek, a közös fagyasztott joghurt és a sikítás a hullámvasúton összehozza az embereket.

Gyorsan eltelt a hét, és sokak számára valóban elérkezett a könnyekkel tarkított végső búcsú. Vagy mégsem, ha hinni lehet az egymásnak tett ígéreteknek, ha valóban megmaradnak a barátságok, ha legalább néhányan leveleznek majd egymással, s a diákcsere így hosszútávú célját is eléri.

Szabó Éva, Rothärmel Réka (8. a)

Balaton kerülés, Zánka (10. c)

(2015. június 29.–július 4.)

A két biciklitábor és tavaly nyári állótábor után az idei évben a kompromisszumos biciklizős-állótábor mellett döntöttünk. A nyár első hónapjának végén az osztály nagy részével három nap alatt körbetekertük a Balatont, majd a negyedik napon a többiek is csatlakoztak, így majdnem teljes létszámban érkezünk meg Zánkára.

A biciklis csapattal kimentünk a többiek elé a vasútállomásra, s köszöntöttük őket. Ők akkor még igazán frissek voltak, azonban „röpke” 25 perc séta után ők is megéreztek a tűző napban az emelkedőkön közlekedés hátulütőit. A Rozmaring Lovasudvarban szálltunk meg, ahonnan lélegzetelállító kilátás nyílt a Balatonra. Maga a hely egyébként azért is volt érdekes, mert a lovak és a kutya nem voltak elkerítve, így az állatkedvelők nagyon élvezték az otlétet. Érkezésünk után picit pihentünk, majd mentünk is a strandra, ahol fürödtünk, beszélgettünk, napoztunk, játszottunk, röplabdáztunk sőt, még a hintákat is befoglaltuk páran, hiszen hintázni annál jobb, minél nagyobb vagy. Napnyugtakor visszamentünk a szállásra és sokat énekeltünk (rengeteg új dallal bővítettük a listánkat), pingpongoztunk, Viki